

Supruga

LAUREN WEISBERGER

STILUS

Opet fora s nacističkim kostimom?!

Emily

Emily je prebivala po mislima. Mora biti nešto na što bi se mogla požaliti. Ipak je ovo novogodišnja noć u Los Angelesu, jedna od najiritantnijih noći u godini, u uvjerljivo najiritantnijem gradu poznatom ljudskoj vrsti. Zašto se onda ne može sjetiti ničega?

Nagnula se s ležaljke i srknula malo svoje niskokalorične margarite pa nastavila promatrati kako se prekrasno tijelo njezina supruga kreće kroz vodu poput pokretne umjetničke instalacije. Kad je izronio, Miles se rukama podigao na rub osvijetljenog bazena, iz kojeg se tirkizna voda prelijevala preko rubova i padala niz okomicu s vanjske strane. Iza njega, treperila su svjetla doline, milje i milje sćušnih svjetala, zbog kojih je grad izgledao privlačno, seksi. Noć je jedino doba kada Los Angeles doista blista. Ne vidi se smog, ni džankiji, ni promet koji ti drobi dušu; sve je to sada zamijenio idilični pogled na noćno nebo i tiha treperava svjetlašća – kao da je sam Bog sišao nad Hollywood i osobno odabrao

najbolji Snapchat filter za ovaj grad koji mu je, od svih na Zemlji, najmanje omililo.

Miles joj se osmjehnuo kad mu je mahнула, ali na njegovu kretnju kojom je poziva da mu se pridruži samo je odmahнула glavom. Svuda oko nje ljudi su tulumarili odlučno kako se to radi samo na Novu godinu nakon ponoći: *Ovo će biti najzabavnija noć ikad. Napraviti ćemo i izgovoriti nešto što inače nikad ne bismo. Volimo svoj život i svakoga oko sebe.* U golemoj vrućoj kadi guralo se na desetke partijanera, svi s pićem u rukama, a druga se hrpica poredala okolo, zadovoljna time da namaču noge dok čekaju da se ukaže koji centimetar slobodna prostora. Na podiju iznad bazena DJ je puštao hip-hop remiks i plesači su se posvuda – u unutarnjem dvorištu, u bazenu, pokraj bazena, u ljudskim strujama što naviru iz kuće i u kuću – radosno gibali u ritmu glazbe. Na ležaljci Emily slijeva, mlada žena odjevena samo u gaćice bikinija zajahala je tipa i masirala mu ramena dok su joj se gole grudi slobodno klatile. Dovršila je masiranje niz leđa i započela prilično agresivno mijesiti njegove guzove. Moglo joj je biti trideset tri, najviše trideset pet, i iako joj je tijelo bilo daleko od savršenog – blago zaokružen trbuh i previše oblina na bokovima – ruke joj nisu bile mlohawe niti je imala podvaljak pod bradom. Nikakve bore. Sama mladost. Ništa od sitnih manjkavosti kakve je pokazivalo Emilyno tijelo u trideset šestoj: tanke svijetle strije na bokovima, malčice spušten dekolte, tu i tamo tamna dlačica koja je, čini se, upravo iznikla duž crte bikinija, nimalo ne hajući za Emilyn nepokolebljivi raspored depiliranja voskom. Nije to bio nikakav poseban užas – i dalje je bila vitka i preplanula, možda čak i jednostavno zanosna u svom elegantnom dvodijelnom Eresu – ali sa svakom godinom koja je prošla to joj je bilo sve teže postići.

Nepoznati broj koji je počinjao sa 917 zasvijetlio je na ekranu njezinog mobitela.

„Emily? Ovdje Helene. Nisam sigurna da me se sjećaš, ali upoznale smo se prije nekoliko godina na Met Ballu.“

Duboko se usredotočivši, Emily se zagledala u nebo. Ime

joj je zvučalo poznato, ali nije ga mogla nikamo smjestiti. Tišina je ispunila telefonsku slušalicu.

„Ja sam Rizzova menadžerica.“

Rizzo. *Zanimljivo*. To je novi Bieber: najtraženija pop-zvijezda čija je slava skočila u visine kada je prije dvije godine, u dobi od šesnaest, postao najmlađi dobitnik Grammyja za album godine. Helene se preselila u Hollywood kako bi se pridružila nekoj agenciji – je li to bio ICM ili Endeavor, Emily se nije mogla sjetiti – ali nekako joj je promakla vijest da Helene sada zastupa Rizza.

„Naravno. Kako si?“ pitala je Emily. Bacila je pogled na svoj sat. Ovo nije običan poziv.

„Oprosti što zovem u ovo doba“, rekla je Helene. „Kod nas u New Yorku je već četiri ujutro, ali ti si vjerojatno u L. A.-u i grozno se osjećam što te sigurno prekidam u...“

„Ne, sve je u redu. Ovdje sam u palači u kojoj je rasla Gigi Hadid i nisam ni približno pijana koliko bih trebala biti. Što se zbiva?“

Iz bazena se začuo vrisak. Dvije djevojke zajedno su skočile u vodu držeći se za ruke i pritom zalile Milesa i nekolicinu njegovih prijatelja. Emily je zakolotala očima.

„Pa, ovaj, hm...“ Helene je pročitila grlo. „Sad razgovaramo neslužbeno, može?“

„Naravno.“ Zvuči obećavajuće.

„Nisam sigurna da najbolje razumijem cijelu ovu priču, ali Rizzo se sinoć pojavio u *showu* Seacrest's Times Squarea – sve je prošlo dobro i glatko. Nakon toga, ja sam otišla naći se sa starim prijateljima s koledža, a Rizzo je produžio na neki tulum na adresi 1 OAK. Trijezan, bar je to bio kad sam ga zadnji put vidjela. Bio je sretan zbog dobrog nastupa.“

„Dobro...“

„I evo, ovoga sam trena SMS-om dobila fotografiju koju mi šalje jedan prijatelj što radi za njujorški ured ICM-a i koji je upravo sad na adresi 1 OAK...“

„I?“

„I nije dobro.“

„Što je bilo? Zar se onesvijestio? U vlastitoj bljuvotini? Ili se ljubi s dečkom? Slaže crte bijelog? Šlata maloljetnicu?“

Helene je uzdahnula i počela govoriti, ali njezin su glas prekrili vriska i smijeh. U plitkom dijelu bazena, cura ružičaste kose i u bikiniju s tanga gaćicama nekako se popela Milesu na ramena spremajući se na improviziranu žensku tučnjavu u vodi.

„Oprosti, možeš li to ponoviti? Ovdje je stvarno ludnica“, rekla je Emily promatrajući kako se komadić tkanine još više za-teže između golih guzova djevojke, koji su pak čvrsto nalegli na stražnji dio vrata Emilyna muža.

„Čini se da je bio odjeven u nacističku odoru.“

„U što?“

„Ono, traka sa svastikom oko ramena i još jedna oko glave. Vojničke čizme. Sve u kompletu.“

„O, Isuse Kriste“, promrmlja Emily bez razmišljanja.

„Tako loše, ha?“

„Pa, nije baš sjajno. Princ Harry davno je izveo sličnu psinu, ali moramo se držati onog što mi možemo. Neću ti lagati, više bih voljela da su u pitanju droge ili dječaci.“

U bazenu, djevojka ružičaste kose posegnula je rukom iza vrata, povukla vrpca i razvezala gornji dio badića pa počela njime mahati oko glave kao lasom.

„Prvo i najvažnije: tko sve zna?“ upitala je Emily.

„Ništa se još nije pojavilo na internetu, ali, naravno, to je samo pitanje vremena.“

„Samo da razjasnimo: zoveš jer želiš naručiti moje usluge, da?“ upitala je Emily.

„Da. Definitivno.“

„U redu, onda želim da ovoga trena pošalješ poruku tom svom kolegi i natjeraš ga da odvuče Rizza u muški zahod i izvuče ga iz te odore. Nije me briga hoće li izići van u muškim tangama od zlatnog lamea, i to je bolje od te nacističke gluposti.“

„To sam već obavila. Dao je Rizzu svoju košulju i cipele,

zaplijenio traku za rame, a pustio ga je da ostane u hlačama koje su, izgleda, bile samo crvene. Nije savršeno, ali to je najbolje što možemo, pogotovo jer se ne mogu izravno probiti do Rizza. Ali netko će svakoga trena poslati neku sliku, sigurna sam.“

„Slažem se, dakle, slušaj ovo. Imam plan. Uskočit ćeš u taksi i odjuriti u 1 OAK i silom ga maknuti odande. Povedi curu ili dvije, izgledat će bolje, i onda ga odvezi u njegov stan i ne daj mu van. Sjedni ispred prokletih vrata ako baš moraš. Imaš njegove lozinke? Zapravo ne, zaboravi – samo mu oduzmi mobitel. Baci ga u zahodsku školjku. Moramo kupiti malo vremena prije nego što stigne pustiti još i neki pijani idiotski *tweet*.“

„U redu. Tako ću napraviti.“

„Prvi let odavde je u šest ujutro. Idem kući spakirati stvari i jurim na aerodrom. Ta priča će sto posto puknuti dok sam još u zraku, ako ne i prije. Nemoj – i ponavljam ti, nemoj – davati nikakve izjave. Ne daj mu da razgovara i s kim, čak ni s dostavljačem hrane. Potpuna informacijska blokada, jasno? Bez obzira na to kakve bile fotke ili koliko užasna reakcija – a vjeruj mi, bit će jako loša – ne želim nikakav odgovor s naše strane dok god ja ne dođem tamo, može?“

„Hvala, Emily. Mislim da si me ovim prilično zadužila.“

„Kreni više!“ rekla je Emily, uspješno suspregnuvši poriv da Heleni naglas kaže što doista misli – konkretno, kako će joj cijena njezinih usluga zbog ovih blagdana i putnih troškova jednostavno oduzeti dah. Otpila je zadnji gutljaj margarite, odložila čašu na stakleni stolić pokraj sebe i ustala nastojeći ignorirati par do sebe koji je upravo možda imao, a možda i nije, pravi snošaj.

„Milese? Dušo?“ zazvala ga je Emily najljubaznije što je mogla.

Ništa.

„Milese, ljubavi? Možeš li, molim te, odmaknuti njezina bedra s ušiju tridesetak sekundi? Moram ići.“

Bilo joj je drago vidjeti kako njezin muž neceremonijalno spušta curu u vodu i pliva k njezinoj strani bazena.

„Nije valjda da se ljutiš? Pa to je samo glupa klinka.“

Emily se spustila na koljeno. „Naravno da se ne ljutim. Ako me kaniš varati, bolje ti je da si nađeš nešto puno atraktivnije od *ovoga*.“ Kimne glavom prema curi koja očito nije bila nimalo zadovoljna što joj se smočila kosa. „Upravo su me nazvali iz New Yorka. Hitna situacija s Rizzom. Idem kući po torbu i nadam se da ću biti na LAX-u do šest ujutro. Nazovem te kad sletim, može?“

Nije ovo bilo prvi put da je Emily zbog telefonskog poziva otišla usred nečega – njezina prijateljica kirurginja znala je reći da Emily ima radno vrijeme gore čak i od njezina – ali Miles je izgledao jednostavno zaprepašten.

„Nova godina je. Zar nema nikog u New Yorku tko bi to mogao srediti?“ Bilo je očito da je jako žalostan i Emily je osjetila trunku krivnje, ali potrudila se zvučati vedro.

„Žao mi je, ljubavi. Ovo stvarno ne mogu odbiti. Ostani tu, lijepo se zabavi. Mislim, ne baš previše...“ Dodala je zadnji dio samo da mu popravi raspoloženje – nije bila ni najmanje zabrinuta da će Miles napraviti nešto glupo. Sagnula se i cmoknula njego-ve mokre usne. „Nazovem te poslije“, dometnula je i uskoro se progurala kroz gužvu do kružnog kolnog prilaza, gdje je jedan od zgođušnih čuvara parkinga mahnuo vozaču Town Cara da dođe. Pridržao joj je vrata limuzine, a ona mu je podarila osmijeh i novčanicu od deset dolara. „Dva stajanja, molim“, obratila se vozaču. „Najprije na Santa Monica Boulevardu, gdje ćete me pričekati. Onda na aerodrom. I to jako brzo.“

New York je, njezina prva i najveća ljubav, čekao.

2

Živjeti san

Miriam

Tek je načela drugu milju, a već je mislila da će umrijeti od gušenja. Panično je gutala zrak, ali bez obzira na to koliko duboko udahнула, Miriam nikako nije uspijevalo usporiti srčani ritam. Tisućiti put u zadnjih šesnaest minuta provjerila je svoj Fitbit – pa kako je prošlo samo šesnaest minuta?! – i na trenutak se zabrinula da bi je tih 165 otkucaja u minuti moglo i ubiti. Što bi je i službeno učinilo jedinom ženom u cijelom Greenwichu, ili možda na cijelom planetu, koja se srušila mrtva nakon što je pretrčala – zapravo, ako ćemo iskreno, prehodala – ušljivu milju u šesnaest minuta.

Ali bar se pojavila na trčanju! Nije li to ono o čemu uvijek tupe svi oni blogeri i motivacijski treneri? *Nema kritiziranja, samo se pojavite! Pojavite se i već ste dobili bitku! Ne očekujte savršenstvo – dovoljno je da se pojavite!* „Jebeni debili“, promrsila je, otpuhujući velike oblačke pare u smrznuti siječanski zrak. Natjerati sebe na trčanje u sedam ujutro 3. siječnja – i još u nedjelju, da stvar bude

bolja – sigurno je više od pukog *pojavlivanja*. To je totalni *trijumf*.

„Jutro!“ dobacila je žena koja je protrčala pokraj Miriam lijeva, umalo joj potjeravši ono malo preostalog srca u infarkt.

„Bok!“ viknula je Miriam njezinim leđima koja su odmicala brzinom gazele: Lululemon tajice s kompliciranim križanim izrezima koji su izgledali jako *cool*, ali i kao da propuštaju previše hladnoće, pripijena pernata jakna koja je završavala kod njezinih nepostojećih bokova, crne najkice na nogama i šilterica s preslatkim coflekom na vrhu. Noge su joj se protezale do neba, a guzica joj je izgledala tako podignuto da pod njom sigurno ne bi uspjela pridržati ni špangicu, a još manje cijelu četku za kosu, što je jednom Miriam probala i na svoju veliku žalost uspjela postići vlastitim lijevim guzom.

Miriam je usporila do hoda, ali prije nego što je uspjela povratiti išta nalik pribranu držanju, prema njoj su s druge strane ceste dotrčale dvije žene u jednako fenomenalnim sportskim odorama. Zlatni retriever radosno je vukao uzicu žene u ružičastoj jaknici dok je zadihani čokoladni labrador klipsao za ženom u maslinasto-zelenom. Cijela svita izgledala je kao mobilna božićna čestitka, a kretala se u prilično odrješitom ritmu.

„Sretna Nova godina“, rekla je vlasnica retrievera dok su sprintali pokraj Miriam.

„I vama isto“, promumljala je, zadovoljna što to nije nitko njoj poznat. Ne da je upoznala mnogo mama u pet mjeseci otkako su doselili u grad, taman na vrijeme da blizanci krenu u vrtić, a Benjamin u drugi razred u svojoj novoj javnoj školi. Osim što je razmjenjivala pozdrave s nekoliko mama koje je redovito susretala tijekom vožnje do škole dvaput na dan, nije imala puno prilika susretati mnoštvo drugih žena. Paul je tvrdio kako je u svim boljestojećim predgrađima jednako – da ljudi žive zaključani u svojim velikim kućama u kojima se sve što im treba nalazi na katu ispod ili iznad: njihove teretane, dvorane za kinoprojekcije, vinski podrumi i kušaonice. S djecom se igraju dadilje, što izlišnom čini potrebu da se dogovaraju susreti s drugom djecom radi igre. U kupnju pak idu

kućne pomoćnice. Osoblje, osoblje i još osoblja koje obavlja sve, od kosidbe travnjaka do kloriranja bazena i mijenjanja žarulja.

Opojni miris drva koje gori pozdravio je Miriam na ulazu u predsoblje, a brz pogled u dnevni boravak potvrdio je slutnju da joj je suprug pročitao misli, jer stvarno je zaželjela sjesti pokraj vatre. To joj se dosad najviše sviđalo od cijelog ovog života u predgrađu: jutarnje paljenje vatre. Inače blijeda jutra odjednom su postajala udobna, obrašćici njezine djece zarumenjeli bi se još slasnije.

„Mamica je doma!“ Matthew, star pet godina i opsjednut oružjem, vikao je s naslona kauča po kojem je balansirao u pidžami zamahujući mačem prilično realistična izgleda.

„Mamice, Matthew mi ne dopušta da se igram mačem, a naš je zajednički!“ cvilila je njegova sestra blizanka Maisie provirujući ispod kuhinjskoga stola, sa svog omiljenog mjesta za durenje.

„Mama, mogu li dobiti tvoju šifru da kupim *Hellion*?“ upitao je Benjamin ni ne dižući pogled s Miriamina iPada kojeg se očito nekako dočepao.

„Ne“, odgovorila je. „Tko ti je dopustio da se igraš s tim? Nema iPada ujutro. Ovo je vrijeme za obitelj.“

„Onda otisak prsta? Molim te? Jameson kaže da je to najbolja igra koju je ikad igrao! Zašto se on može igrati, a ja ne mogu?“

„Jer ima bolju mamu“, reče ona, uspješno utisnuvši mali poljubac sinu u vrh glave prije nego što je izmigoljio. Paul je stajao pokraj štednjaka u donjem dijelu pidžame od flanela i gornjem dijelu trenirke od flisa, pažljivo prevrćući palačinku. „Pa ja sam impresioniran“, reče. „Nemam pojma što te je ovog jutra uspjelo motivirati.“ Miriam je i protiv svoje volje primijetila koliko je zgodan unatoč svim prerano izniklim sijedima. Bio je samo tri godine stariji od nje, ali moglo bi se pomisliti da je između njih razlika deset godina. Miriam se uhvati za trbuh, mjerkajući pune šake i pojas mesa među njima. „Evo ovo.“

Paul je odložio zadnju palačinku na vrh hrpe na kojoj ih je već bilo barem dvanaest i isključio plin. Prišao je njoj i zagrlio je. „Savršena si upravo takva kakva jesi“, automatski je rekao. „Evo,

posluži se.“

„Nema šanse. Nisam prošla dvadeset minuta čistoga pakla da bih sve to poništila jednom palačinkom.“

„Jesu li gotove, tata? Jesu? Jesu li?“

„Možemo dobiti i tučeno vrhnje?“

„I sladoled?“

„Ja neću one s borovnicama!“

U tren oka, sve troje djece okupilo se oko kuhinjskoga stola, gotovo sluđeni od uzbuđenja. Miriam se trudila ne gledati nered i fokusirati se samo na radost svoje djece i muževu ljubaznost, ali to nije bilo lako sa svim tim brašnom što je prekrivalo svaki centimetar kuhinjskoga pulta, s pločicama oko štednjaka poprskanim masnoćom i, tu i tamo, komadićima čokolade i borovnicama razmazanima po podu.

„Bi li netko htio voćnu salatu ili jogurt?“ upitala je vadeći jedno i drugo iz hladnjaka.

„Ja ne!“ povikali su svi uglas usta punih palačinki.

Da, ne bih ni ja, pomisli Miriam zahvaćajući žlicom jogurt. Stavila je zalogaž u usta i gotovo odmah ga ispljunula u sudoper. Jogurt se definitivno pokvario, toliko da ni slatke jagode nisu mogle prikriti užegao okus. Izgrebla je žlicom sadržaj zdjelice u otvor za otpad i razmislila o tome bi li si skuhalo nekoliko jaja. Čak je gricnula i malo onih stiroporu nalik vlaknastih krekerja, ali nakon drugog zalogaža više stvarno nije mogla.

„Daj živi malo“, promrmljala je sebi u bradu, uzela palačinku posutu čokoladnim mrvicama s vrha hrpe i strpala je u usta.

„Zar nisu super, mamice? Hoćeš ih probati s tučenim vrhnjem?“ upitao je Benjamin podižući štrcaljku za šlag kao trofej.

„Da, molim lijepo“, reče ona pruživši mu ostatak svoje palačinke da je prekrije tučenim vrhnjem. Fućkaš sve. Upravo postavlja pravi primjer svojoj kćeri da nam hrana nije neprijatelj, je li tako? Sve ima svoju mjeru. Samo bez poremećaja prehrane u ovoj kući. Upravo je gurnula šalicu u aparat za kavu kad je začula kako Paul mumlja: „Sranje.“

„Tata! Pazi na izražavanje!“ reče Maisie, a zvučala je točno kao Miriam.

„Tatica je bio prost! Tatica je rekao 'sranje!'“

„Oprostite, oprostite“, promrmljao je on, lica zakopana u novine koje je Miriam bila ostavila na stolu. „Miriam, dođi vidjeti ovo.“

„Evo me. Hoćeš i ti kavu?“

„Ne. Dođi odmah.“

„Što je bilo, tata? Što je u novinama?“

„Vidi, imaš još jednu palačinku“, reče Paul Maisie dodajući novine preko stola Miriam. Ispod pregiba, na donjoj polovici naslovnice vrištao je naslov: MAJKA KOJA UŽIVA VOZITI U PIJANOM STANJU! ŽENA SENATORA UHIĆENA ZBOG PIJANSTVA... S DJECOM U AUTU!

„Koje sranje.“

„Mamice! Sad si ti rekla 'sranje!'“

„Tatice, mama je bila prosta!“

„Sranje, sranje, sranje“, pjevušio je Matthew.

„Tko hoće gledati film?“ upita Paul. „Benjamine, zašto ne bi otišao u podrum i stavio *Bebu Šefa* da svi lijepo pogledate.“

I opet je nastalo ludo naguravanje dok su trčali prema stubama, a onda, koji trenutak poslije, blagoslovljena tišina.

„Ovo ne može biti“, reče Miriam proučavajući policijsku fotografiju svoje prijateljice iz školskih dana. Zadnje dvije godine srednje škole poklopile su im se u Parizu, u Američkoj školi. Karolina je ondje radila kao model i usput učila engleski, a Miriam je morala doći jer su joj roditelji dobili premještaj.

„Karolina ovo ne bi nikad napravila.“

„Pa, evo je u novinama. Pala na terenskom testu trezvenosti. Prazne boce pića iza stražnjeg sjedala. Odbila alkotest. I sve to s pet klinaca u autu, uključujući vlastitog.“

„Nema šanse da bi to učinila“, reče Miriam, prelijećući pogledom preko stupaca. „Ne Karolina koju ja znam.“

„Kad si zadnji put razgovarala s njom? Možda se promije-

nila. Vjerujem da nije lako biti stalno na udaru reflektora, što njih oboje jesu ovaj čas.“

„Ona je bila službeno lice L'Oréala punih deset godina! Ne bih rekla da ima ikakvih problema sa svjetlima reflektora.“

„Pa, biti žena senatora Sjedinjenih Američkih Država posve je drugi par rukava. Pogotovo onoga koji se planira kandidirati za predsjednika. Druga je to vrsta pozornosti.“

„Možda i jest. Ne znam. Nazvat ću je. Ovo jednostavno ne može biti točno.“

„Ali vas dvije niste se čule mjesecima.“ Paul je pijuckao kavu.

„To nema veze!“ Miriam je shvatila da gotovo više, pa je spustila ton. „Znamo se otkako smo bile tinejdžerice.“

Paul pomirljivo podigne ruke. „Pozdravi je od mene, može? Ja idem dolje vidjeti što rade čudovišta.“

Karolinin mobitel zazvonio je pet puta prije nego što je prebacio na govornu poštu. „Pozdrav! Dobili ste Karolinu. Ne mogu odgovoriti na vaš poziv, ali ostavite poruku i javit ću vam se čim prije. O. K. Bok!“

„Lina? Ja sam, Miriam. Vidjela sam onaj odvratni naslov i htjela bih te čuti. Nisam povjerovala u to ni sekunde, a nije ni itko drugi tko te ikada sreo. Nazovi me čim primiš ovu poruku, može? Volim te, dušo. Bok.“

Miriam je kliknula „kraj“ i ostala zuriti u ekran, u silnoj želji da se na njemu pojavi Karolinino ime. Ali onda je začula vrisak iz podruma, pravi bolni vrisak, i Miriam je duboko udahnula pa ustala istražiti. Nije tu ni sedamdeset dva sata, a ova godina je već loše krenula. Na putu za podrum dohvatila je sad već hladnu palačinku s tanjura: 2018. godina može lijepo uzeti svoje odluke i *zabiti si ih* negdje.